

С влак до гара „Бачо Киро” и обратно!

автор: Ели Елинова

Моята приятелка Дида, която винаги върви с едни гърди преди мене ми вика:

- Ели, ела при нас в пенсионен клуб „Христо Ботев"! Събираме се веднъж в седмицата. Много е весело и забавно! При нас идва един мъж на име Матьо, който постоянно ни свири с акордеона си и всички играем хора.

Веднага се съгласих и отивам в клуба, напарфюмирана, набелена, начервена и с нова рокля натъкмена... Гледам, акордеониста Матьо спря да свири и зяпна, като ме видя... Дядовците ме гледаха като хипнотизирани. А бабетата, веднага започнаха да ми търсят кусурите... По време на танците, забелязах, че се бяха оформили влюбени двойки.

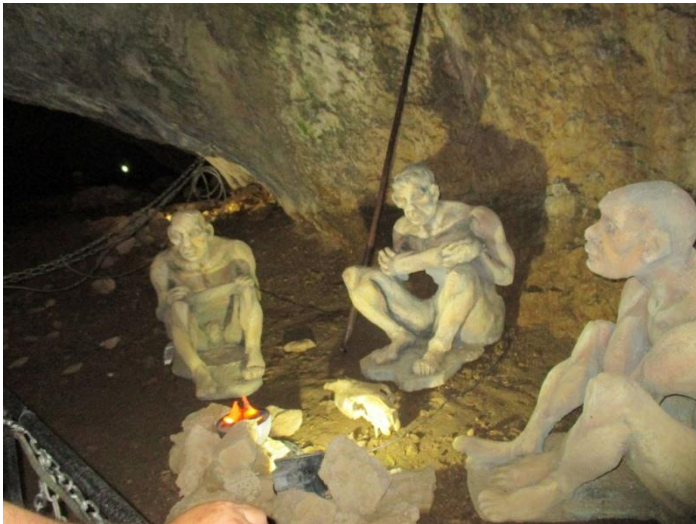
Един ден в началото на месец септември дисководещият Влайко или шефа, както го наричаме, налага микрофона и съобщи, че се организира екскурзия с влак до пещерата „Бачо Киро” и който иска, може да се запише. Той ни каза още, че билетите за пенсионери са много евтини. От клуба се записахме 25 бабета и 8 дядковци.

На 25 август 2019 година, рано сутринта се събрахме на гарата в град Стара Загора и се качихме на влака в 7.00 часа. Влакът беше с общи купета и блестеше от чистота и комфорт. По време на пътуването, гледахме през прозорците на влака и пред очите ни като на филмова лента се появяваха и изчезваха, малки гари с цветни градинки пред тях, китни планински селца, забулени в зеленина, пасища с крави, красиви планински местности, осеяни с много дървета и храсти. И цялата тази невероятна природна красота, изпълваше душите ни с наслада...

Кондукторът беше много духовит. Той седна наблизо до нашата група и от време на време ни разсмиваше с някой виц. Времето мина неусетно и ние пристигнахме на гара „Бачо Киро” около девет часа и половина.. За да отидем до бунгалата, трябваше да повървим около три километра по една тясна горска пътечка. Намирахме се в подножието на Стара планина. Бяхме заобиколени от високи скали, чиито върхове сякаш докосваха синьото небе. От двете страни на пътечката, дърветата нежно разперваха клоните си. Топлият южен ветрец ги люшкаше ту наляво, ту надясно и сенките им пред нас сякаш танцуваха в унисон със зелената тучна трева, изпъстрена с ароматни полски цветя...

Пристигнахме в местността „Бачо Киро“ и влюбените двойки заслужено получиха бунгала с две легла, а на нас - Ели, Тони, Тоска и Дочи, се падна честа да бъдем в бунгало с четири легла.

След като се настанихме, се събрахме навън и тръгнахме към пещерата „Бачо Киро“. Малко преди да стигнем до пещерата, видяхме водопада, който образуваше езерце в долния си край и от него започваше началото на река Андъка. Именно тази река е образувала пещерата в продължение на хиляди години. Пещерата се намира сред огромни скали. Екскурзоводката ни разказа любопитни подробности за пещерата, която се състои от четири лабиринта и е дълга около 3600 метра. В нея са открити останки от жилища, огнища и оръдия на труда. В пещерата са открити и следи от хомо сапиенс /разумни хора/ и по този повод до входа на пещерата имаше три скулптури на мъже.

Видяхме различни причудливи фигури, които природата по уникален начин е сътворила. В залата на езерата се намираше Чистилицето. Според поверието всеки човек, който минеше през Чистилицето, се пречистваше напълно. Изкачихме се на третия етаж на пещерата до „Концертната зала“. Запяхме песента „Моя страна, моя България“. Акустиката в пещерата се оказа невероятна и така излязохме от пещерата...

После тръгнахме за Дряновския манастир „Свети Архангел Михаил“, който се намира на 300 метра от пещерата. Манастирът е създаден през 1206 година. Минахме по моста на река Дряновска. На оградата на моста видяхме безброй заключени катинари, на които се четяха имената на влюбените...

Влязохме в църквата на манастира, където си запалихме по една свещичка и се помолихме за здраве и за още нещо... Дано Бог да чуе молбите ни и да изпълни мечтите ни. Пред манастира имаше много сергии и почти всички закупихме сувенири за близките си.

Прибрахме се по бунгалата, изпълнени с приятно вълнение от видяното. Вечерта настъпваше неумолимо. Дочи много се притесни милата, когато отвън пред нашето бунгало се чу музика. Помислихме си, че някой ни прави серенада и с Тони излязохме. Видяхме наблизко няколко маси отрупани със салати и питиета, а край тях насядали бабета и тук-там някой дядо. Ние с Тони се настанихме срещу дядо Иван. Той веднага ни се похвали, че бил сам в бунгалото и ни попита, коя от нас двете ще отиде тази вечер при него, за да я направи щастлива... Ние с Тони се разбрахме само с един поглед и извикахме в един глас: „ – Аз...” Дядо Иван подскочи от изненада над стола си, след което суджука му падна от вилицата и се търкулна под масата... Котката, която беше усетила вкусния аромат на пържоли и се умилкваше около нас, веднага грабна суджука му и изчезна в тъмното... Дядо Иван скочи от стола, грабна бастуна на седналата до него баба Керанка и хукна да гони котката. Направи няколко крачки на зиг-заг и видимо пиян залитна, но не падна, защото успя да се подпре за близкото бунгало. Върна се и си седна на стола. Вдигна пълната си чашка с ракия, изпи я на екс и извика пелтечейки: „Ха на-наздраве на всички и за най-най но-но-вите ми ху-ху-хубави лю-лю-лю...”.

Ние с Тони, без да дочакаме дядо Иван да си довърши мисълта, напуснахме компанията и се прибрахме в бунгалото. Дочи си беше наложила на лицето с едни мокри кърпи и се възмущаваше:

- Вече е десет часа и три минути, а тия отвън още не са спрели музиката. Ако беше класическа, нямаше да се нервiram, но фолка не мога да го понасям. Ще стана да ги разкарам оттука. Не мога да спя на тази музика.

И в това време, сякаш Господ я чу и музиката спря. Вечерта мина тихо и спокойно. На следващия ден имаше волна програма. Кой където си искаше, там ходеше. Разбрахме, че всички трябва да се съберем в 14 часа пред бунгалата, за да тръгнем заедно за гара „Бачо Киро”. Излизаме към 14 часа без нещо и ни бабета, ни дедета, ни дяволи има... Свирнах с двата си малки пръста в уста и последва - тишина. Само едно момиченце изскочи от едно бунгало и ни вика:

- Ако търсите групата от баби и дядовци – няма ги! Те тръгнаха за гарата и се движеха като индийска нишка!

И така с побъркани мисли и с размътен мозък, четирите бабета тръгнахме към гарата. Бяхме сигурни, че няма да се изгубим и ще пристигнем навреме на гарата, защото Дочи – туристката беше с нас. Тръгнахме по тясната горска пътечка и стигнахме на една кръстопътечка, която се разклоняваше на две! Погледнах Дочи и я попитах : „ – А сега накъде?„ Тя си свали грамадния сак от гърба, избърса си лицето с една кърпа и каза: „ – Сега ще трябва да си помисля малко. Изморих се. Какво сте се разбързали. Ще пристигнем навреме... Ще хванем по едната пътека и ако не ни отведе до гарата, ще се върнем и ще хванем другата”. Това никак не ни хареса... Чудехме се наляво или надясно да завием...Та стоим си ние под дебелата сянка на едно огромно орехово дърво и изведнъж – чуваме гласа на шефа „ – Има мечкааа, пазете се!” Озъртаме се и нито мечка виждаме, нито шефа. Тонито погледна нагоре и видя Шефа, качен на едно високо дърво срещу нас, който ни махаше с ръка оттам.... „Шефа си прави майтап с нас! Ето го там, качен на дървото” – рече тя. „Ето я мечката! Вижте я как се е изправила на два крака и как играе само!” – извиках аз, хвърлих сака си на земята и се заизкачвах, като циркаджийка на дървото до нас. След мене, като по команда, на същото дърво се качиха и останалите три бабета. Мечката продължи да играе под такта на музиката, която се чуваше от музикалната ми кутийка. След десетина минути батерията ѝ се изтощи и музиката спря. Мечката застана на четирите си лапи и започна да рови из саките ни, като си хапваше апетитно. И така, близо половин час ние висяхме на дървото, нито живи, нито умрели...От страх сърцата ни щяха да изскочат от гърдите. По едно време шефа извика: „Никой да не мърда! Ако се наложи и на дърветата ще спим тази нощ, но трябва да ви кажа да бъдете спокойни, защото тази мечка е дресирана и най-вероятно е избягала от някой цирк”. След като си похапна сладичко, мечката кротко се запъти към гъстата гора, без да се обръща назад, сякаш ни беше сърдита, че не ѝ ръкопляскахме за хорото, което ни изигра... Всички си отдъгнахме с облекчение и си плювахме по три пъти в пазвите...След десетина минути шефа слезе от дървото и ни даде знак да слизаме. След като слязохме от дървото, Дочито извика: „ – Мечката ми е изляла чушките със сиренето!” „ – А на мен препечената сланинка с двете кюфтенца”, казах аз...Нямаше ги и варените яйца на Тоска...Нямаше го и салама на Тони...Добре, че всички сме на диета, та яденето ни артиса...В съзнанието ми се запечата картината „Игривата мечка, спасителят и четирите бабета!” Такава картина и най-големият художник не би могъл да нарисува...Тя трудно може и да се опише... Тя трябва да се види на живо... Прехода от стрес, към щастие е неописуем... От нас се излъчваше такова сияние на благодат, че ако светеше, то би изгряло – още едно слънце... След всичко това, което преживяхме четирите бабета, изпълнени с върховно щастие тръгнахме пред спасителя.

Пристигнахме навреме на гарата и чакахме влака да дойде около петнадесет часа и нещо.... Видяхме, че влака идва и четирите забравени бабета решихме да посрещнем първи влака. Дадохме на машиниста четири въздушни целувки и той ни разбра от раз... Изведнъж спирачките изскърцаха и вратата се оказа точно пред нас. Качването беше истинско шоу. Опитах се да се кача, но стъпалото беше на един метър от земята и аз трябваше с тежката си чанта да направя пълен шпагат. Направих първи опит, но не се получи... Подхвърлих чантата си във влака и направих втори опит. Тогава някой се сети да ме опипе по задните части и сякаш ракета-носител ме изстреля нагоре и аз се качих във влака, след което подавах ръка на другите да се качат.

От името на четирите бабета, благодарим на нашият спасител Влайко, благодарим на кондуктора на влака за положителните емоции, с които ни зареди и най-вече **БЛАГОДАРИМ** на машиниста на влака, който спря влака така, че вратата се оказа точно пред нас и ние, които последни пристигнахме на гара „Бачо Киро”, първи се качихме във влака и с това доказахме, че последните могат да бъдат първи...